

„For Panthaveres Vedkommende bliver „det under Akkordforhandlingen, eventuelt „ved Kendelse af Skifteretten, at afgøre, „hvor stor en Del af deres Fordring der „dækkes ved Pantet. For denne Del miste „de — for det Tilfælde, at Akkorden „kommer i Stand — deres personlige For- „dring paa Skyldneren, hvorimod de del- „tage i Akkorden for det overskydende „Beløb. Med dette Beløb nedskrives deres „Pantefordring, saa snart Akkorden er stad- „fæstet.

„Ligesom imidlertid en Haandpant- „haver har Ret til, hvis han foretrækker „det, inden en af Skifteretten sat Frist at „søge Fyldestgørelse af sit Pant efter Lov- „givningens almindelige Regler med den „Virkning, at han deltager i Akkorden for „den udækkede Del af sin Fordring, saa- „ledes bevarer enhver Panthaver, der er- „klærer at frafalde sin personlige Fordring „paa Skyldneren, sin Panteret uanfægtet“.

Naar Kommissionens Flertal har ment af Hensyn til Realkrediten ikke at kunne foreslaa nogen for Akkordordningen hensigtsmæssigere Regel end den i Udkastets § 20 indeholdte, tro vi, at dette Hensyn, hvis Betydningsfuldhed vi fuldt ud anerkende, er blevet noget overvurderet. Vort Forslag gaar nemlig ikke ud paa at berøve en Panthaver nogen Sikkerhedsret, som hans Panteret giver ham, men tilsigter kun til Brug under Akkordopgørelsen at konstatere den virkelige Værdi af hans Pant paa en fuldt ud loyal og saa betryggende Maade, som Hensynet til, at Akkordforhandlingen ikke bør udstrækkes over for langt et Tidsrum (hvad der formentlig forhindrer at foreskrive eller til- lade Realisation af Underpant), tilsiger. Panthaveren kan jo endda, hvis han skulde føle sig brøstholden ved den paa Pantet satte Værdi (eller ved nu at skulle reali- sere sit Haandpant), bevare sin Panteret i dens fulde Omfang ved at opgive sin personlige Fordring paa Akkordanten, ligesom han, hvis han omvendt skulde anse den paa hans Underpant ansatte Værdi for altfor høj, ved at frafalde sin Panteret for det Beløb, for hvilket Pantet efter hans Anskuelse ikke yder ham Dækning, vil kunne opnaa at deltage i Akkorden for dette Beløb. At der saaledes stilles den Panthaver, hvis Skyldner søger Akkord og altsaa maa præsumeres at være insolvent, Valget mellem en endelig Opgørelse med Skyldneren under Akkorden eller at opgive sit personlige Krav paa Skyldneren, kan formentlig ikke anses for noget aldeles ekstraordinært Indgreb i den Panthaver efter

dansk Ret tilkommende Retsstilling, i hvilken Henseende henvises til, at Lov om Tvangsauktioner af 9de April 1891 § 47 i Tilfælde af Skyldnerens Fallit udtrykkelig foreskriver, at Panthavere i fast Ejendom i hvert Fald kun ved at opgive deres personlige Krav mod Konkursboet kunne opnaa at bevare Panteret og undgaa Tvangsrealisation af Pantet ved Boets Foranstaltning.

Skulde det imidlertid, trods det af os fremhævede Hensyn til Nødvendigheden af under en Akkordforhandling at kunne komme til en endelig Opgørelse ogsaa med de Fordringshavere, der have Pant for deres Fordring, ikke anses tilraadeligt at fastsætte den af os foreslaaede Regel om Panthaveres Retsstilling i Tilfælde af Akkord (eller en anden Regel, der har samme Formaal), maa vi af de af os foran fremhævede Grunde anse det for meget ønskeligt, at det udtrykkelig foreskrives i Loven, at der ikke skal kunne gives en Skyldner Tvangsakkord, medmindre der er truffet Overenskomst med samtlige Panthavere om en endelig Ordning af deres Mellemværende med Skyldneren.

Kommissionens øvrige Medlemmer maa dog af Hensyn til Realkrediten anse det for aldeles utilraadeligt at foreslaa en saadan Bestemmelse. Det maa staa en Panthaver frit for selv at afgøre, om han vil forsøge ved Retsforfølgning at skaffe sig Fyldestgørelse for saa meget, som Pantet kan udbringe til ham, eller om han vil afvente bedre Tider, og der kan ikke gælde noget andet, selv om Panteretten, hvad man særligt har håft for Øje, haves ifølge Skadesløsbrev til Sikring af f. Eks. Vekselgæld eller lignende. Det kan være, at Skyldneren ved saaledes at behæfte en Ejendom, hvis Bortsalg vilde ødelægge hans Bedrift, sættes ud af Stand til at opfylde den Akkord, som hans Fordringshavere maatte indgaa med ham; men det vil da kun være et af de mange Tilfælde, hvor Skyldnerens uheldige Dispositioner udsætte ham for at blive ude af Stand til at opfylde sine Formuesforpligtelser, og Følgerne heraf bør ikke søges afværgede ved et saa enestaaende Indgreb i Realkrediten, som Indførelsen i vor Lovgivning af en Bestemmelse som den foreslaaede vilde være. Ogsaa kan bemærkes, at Mindretallets Forslag ganske strider mod vor nyere Lovgivnings Tendens til, for Realkreditens Skyld, saa vidt muligt at lade Underpanthavere i fast Ejendom forblive uanfægtede af Debtors Konkurs, hvilken har givet sig Udslag i de paa Forslag af